

ly 91

2514 IV.

GYÖRGY OSZKÁR

~~A SZÉCHÉNYI EGYETEM KÖNYVTÁRA~~

A
VÉGTELEN
FASOR

VERSEK

cc.
III.
13.

BUDAPEST, 1930

212208 103070

VERSEK

BIBLIOPOL 1050

A VÉGTELEN FASOR

Melköságyas

Mátray Rudolph főnök. u.

Vir. főigazgatóval

melly színelittel

György Csikar

Székesfehérvár, 1839 január 20.

GYÖRGY OSZKÁR

~~A SZÉKESFÉHÉVÁRI CISTERICI M. L. A. S. S. S.
KÖNYVTÁRA~~

A VÉGTELEN FASOR

VERSEK

lc.

III.

73.

R03

R80

R14

BUDAPEST 1930.

A HABOK FÖLÖTT.

Ráncos öregasszony jár-kei a kertben, mely napban áll.
Gyomlál-kötöz. Öreg újjakkal segíti a természetet
amint vajúdik s vad törtetésben csirákat nemz s áldoz, gyilkol is.
Rogyanó lábbal is biztosan áll a földön, mint a fa
és arca nem csunyább, mint a levél: most zöld, majd sárga lomb;
testvérek ők, csak aki jár, eljött segíteni azokat, akik állnak.
Ha szól — így szólna a fa — halottakról beszél és életéről,
hogy adott méhe nyolcszor életet s kétszer hiába.
S mikor halált mond itt a napban, Istent mellé vegyíti,
s ha nem tanulta volna Isten nevét anyjától és papoktól,
akkor mást mondana: Eget s Urat, halálnak is urát,
ahogy a fa virágot és gyümölcsöt s hervadást.
S körülözönlí őt a kert, minden szavával egyetért
s figyelve lengeti életnek és halálnak zászlait.

— Mért mentek hát ti, akiknek itten nem föld
a föld s jobban inogtok, mint a tenger padlatán,
Amerikába nyugtot keresni s biztos kapcsolat,
vagy még azon túl, hová nem ért Columbus,
halálba, hol nem intnek gazdag Indiák
üres kezeknek, — mikor itt, az újonnan
lett világon nyargaló habok fölött
itt, ez öreg szigetek szívéen még él az Isten.

Cc 03 41

A TÓ.

A fák mögött, a domb mögött, csillogva a napban tudom, hogy
habjai puhán siklanak el és testeket ölelnek [ott a tó;
gyermeki játékkal, mint az ős-időkben,
a két nemet s gyermek és öreg közt a test minden korát.

Igy láttalak meg téged is egykor, kedvesem,
habokból nedvesen, bontott hajjal, csillogva kelni ki,
habok művész-kezeiből telten mintázva állni föl
nemes arányaiddal, mint egy nemes ló, játszatra tagjaid.
Hibátlan márvány anyagát mutattad művészszemeknek,
csalva, hogy mintegy benned álmodja ki
gyermekait; így alkottuk meg együtt, alkotásban égve,
márvány és művész, szép gyermekeinket.
Fáradt márvány! gyönyörű játékainkat
eljátszottuk már; akiket forró szemekkel
alkottatni akartál, itt vannak, testedből kilépve,
kezed már betelt gyönyörrel simogatja bőrük
s egy más, magasabb művész kezében fejlenek.

De a tó most is csillogva csiszol simára asszonyi testeket
s örök kifogyhatatlan márvány kínálja magát
művész-szemeknek, forró-hidegen, dobogó anyagúl,
szobor szoborhoz, minta és anyag, magában alkotó,
csak férfi-szobrász szemét kell megejtni cinkosúl
s cinkosaid a tó s a nap, hogy szemekbe fogódzni tudj
s megfoghass vak szobrászokat is, kik öntudatlanok
álmodni benned szunnyadó műveiket, s nem látnak mást
csak téged magad, kész szobrát más alkotóknak,
tán holt mestereknek is, forró-hüsen, szeretkezésre . . .

— De a tó nevető habjai tudják titkaidat
s fölötted az ég lengeti-bontja szépítő fátyolait
s játékaidat, ó Ember, a legfőbb szobrász
arany dombokkal s ligetekkel koszorúzza.

GYEREKSIRÁS.

Amerre megyek a falusi utca során
gyerekek sírnak-sikoltnak későn és korán;
nyaraló pestiek s parasztasszonyok verik őket,
hallani hangjukat, rekedt, örült kis csengőket.

Ahogy megyek, minden ház meglök, mint a börtön,
mind gyerektest hóhérlója, — gyöngé, hogy kitörjön;
nincs kacagás sehol, ha fölöttünk sötétebb az élet,
ami rajtunk: gyerekek testén is suhog az ítélet.

Udvar mélyén örült hajjal megkínzott anyák
mintha most is rab-sötétben, köldökzsinóron tartanak
ami rég az életé már: azt hiszik övék még egészen?
anya-örületre van-e a pokolnak büntetése készen?

Isten bírái a költők tudnak-e még bünhődést nékik,
s azoknak is, kik napjaikat úgy pörgetik végig,
hogy arcukból gyereküknek sugarat sem adnak
s naptalanul élnek azok, mert anyjuk arca a nap;

s azoknak, kik maguk helyett anyákat fizetnek
s a gyerek-test gonosz bőrét érzi rossz szolgál-kezeknek,
s akik gyerek-szájnak sose nyujtják mellüknek csillagát,
és meghal a fehér sugár, mintha ölnék az életet magát,

akik féltik mellük kemény és gömbölyű almáját
és sose érzik rátapadó gyerek puha száját,
— ó a Szépség! kiméletlen élet sarka kényes szépségen mért forog?
Elhallgatok, — s jó anyákkal együtt mellükért gyászolok.

NEM JÁRHATOK . . .

Nem járhatok a gyermek-levelek közt
s nyár javában nyujtózó fák alatt,
szégyellem arcom: vedlett köntösöm
a kis szüzek és daliák előtt.

Nem szúrhatok szivükbe, most mutatva már
arcomon nékik az őszi sebeket,
mikor még minden levél színe harsog
s gyümölcs hizik a lombok emlején.

Csak késő nyárban, mikor a száradó ág
érzi a kint, mint száradó karom,
s a fényes levelek orcáiba
egymásután sárga halál harap.

Üres a lomb, mert pusztulás előtt
kincsök a fák kapzsi kezeknek adták
s a láng habzsolva fut, hogy szinte hallani,
míg az egész fa bús tüzekben áll.

— Akkor megyek majd arcom megmutatni
s míg körül ezer iny tölt kedve csattog:
magamban hallgatom, hogy bennem is
rostonként roppan a halál foga.

MIT TUDOM ÉN . . .

Mit tudom én, ki most álmodozva ülök,
meddig nézhetem, fák, eltűnő éltetek?
fejemmel remegő kékségbe feszülök,
s lábammal örökre síromon lépkedek.

Fölöttem csillagok, fölöttem a nap jár
s óriás lépteik nem mérik napjaim,
ó hát hol a csillag, melyik égi naptár
rejti titkos éltem sűvöltő lapjain?

Nem láthatom arcát csak ha odaérek
— dombokon túl áll így látatlan néma tó,
benne két ég taván ringhat el a lélek,
mégis szememen túl ködökbe sáppadó.

Ha szivembe nyitnék, megláthatnám rajta
életem merre jár: delén vagy estelén;
de a szivet régi, égi szellő hajtja,
ha megáll a szellő: akkor halok meg én.

TEHENEK ÉLETE.

Hajnali fél-életemből trombita hangja rezzent
s tudom, hogy most a tehenek ringnak el
jóssággal megrakott békés hajók e hozzájuk nem illő harc-zenére.
Mélán árnyalt szemükben testüknek bús ritmusára ring
minden behullt világ: az ember, utca, lomb
s oly fénnel és meleggel hív a zafirral és smaragddal
tűzdelt rebbenő vidék, hogy bögni és felelni kell reá.

És este az egész nap zamatos legelőjével orruk s inyúk alatt,
hátukon a delelő nap melegével s hasukon a tó hűvös habjaival
jönnek az alkonyat gyönyörű nap-szürte porában
bögvé az otthon elé, hol füstölgő alom szokott-szagú homályán
friss széna vár s a gazdasszony simítgató keze,
ki újra elveszi békés testük s lelkük fehér ajándokát.

És olykor érzi köztük egy valami vágy mélyből törő hatalmát
és néha egy erőszakos betölt hatalmú perc emlékein cikázva
szélesen himbáló hasával elsúlyosodni kezd
és egy napon a szorító marok görcsében ledobban, mint az
[asszonyok.

De nem soká nyalogatja borját, vad, marcona szemű, véres kötényű
sohase látja többet szemének és arcának hú s epedte mását. [elviszi,
S ha újra jön, megismeri leölt testvéreit ruháján és kezén
s megy, amerre borja ment, bődülten fúva gőzt tág orrlikán,

. . . s zöld-legelő szemén utolsó fény a fejsze-villanás.

KUTYÁK.

Kutyák üvöltének az éjszakában
adáz zenével, mintha a süllyedő föld riadalma volna.
Hangjuk sötét, tömör s az éjszakát még tömörebbre döngi.

Miért verik egymás torkába s a tűrő éjszakák
fülébe vas-hangjuk szörnyű pörölyét?
Önlelküket vonítják, rabkínjukat a nappal szolgák, éjjel lázadók?
vagy mindegyik ordas fölkelé gazdája mellől
szive-szakadtan, eb-hűséggel kiáltani panaszát
annak, ki benn bomlott agyával ágyán álmodik?

Házak vonítanak és egész faluk lobognak a hangok sötét tüzében,
szennyes dühök dobolnak az éjszakának néma leplén
s egyetlen-egy tömör vörös hanglángba fonva
tiprott világ, ledöngölt árva föld lobogja sorsát ég felé . . .

Milyen némák a csillagok!
milyen kvarcos, hasító fénnel rémlenek az égi mélyben!
Ki szórta hát szét e siket tűzmozzsákat itt,
melyik kegyetlen és közömbös Isten,
egymástól távol hajítva őket, hogy kínjuk meg se hallják?
s csak a költők, a szélütött föld antenna-húrjai
zengjék a vést, halált, vizet, tüzet,
öngyilkosoknak forogva légben utazását,
revolvereknek egymáson lelkesült dalát,
ágaskodó vonatok egymásba torpanását,
— zengjék, míg el nem repednek húrjaik
s fojtón harapva néma kínjuk behullanak a többiek közé

s kutyák üvöltének helyettük égre dalt.

SZÜLETÉS NAPRA.

Minden tavasszal új szemekkel nézném
a születés s halál között kibomló életem,
ahogy az Isten számlálatlan görgeti
kertünknek éveit. Szobámban minden tükröt
összetörnék, testem levele hullását
lelkemben új tavaszra váltanám,
ha nem hallanám körülöm figyelő szemek
nyelves beszédét.

Jaj, de így hallanom kell
első napomnak mindig visszatérő harangütését.
Ő bár születtem volna ismeretlen asszonytól,
aki nem számolt időt örökös vándorúton,
és most évetlenül érnék csak az évszakok sora
s nem néznének rám éveim, báméjszkodó tömeg.

— Hisz futnék már Amerikába vagy a vadak közé,
ha ott is nem csapnának rám éveim . . .
mért tartja számon mindenki a szülés
pillanatát, amely csak az enyém s anyámé?
Ő mert tudni akarják a halálomét
s hogy mikor állhatnak a helyemre majd.

— Rohannék száz felé, mint a taglózott barom,
de érzem, csak a halál nem mondaná fülemben éveim . . .
előre kéne futni, csövébe, mint az ellenség felé,
mellére bújva . . .

De így lekötve, tehetetlenül,
csukott szemmel, dugott fülekkel, mint egy detonációt,
hallom napom siket robajját — s megreng velem a föld.

FÉLÁLOMBAN.

Följebb-följebb merülve mély vizekből
még ringat az álom lusta ritmusa,
még langyosan és simán fürösztli testem
s nem-léttől részeg karral evezek föl
higabb habokba, hol fényt szűr a víz s kusza
hangok verik a csend s homály hazáját.

Mágikus álomrétegekben fekszem,
hol minden behullt hang azzá üdvözül
amivé vágyam hevítí: ihletett zenész,
a bűvös fül ezernyi zaj közül
kihallja, hogy melyikben rejtezik nehéz
gyötört lelkek zsongító édes mákonya . . .
s pálcája minden duhaj, nyers hangnak int
s mielőtt a fülemben érkezik: a tündér
uton dallá szövődik, amit ő dalol: a vágy . . .
új célt cserél a hervadva letűntért
s csónakká édesül s ring el velem az ágy.

Vont s siető léptek, ló-pata csattogás: habloccsanás csak
amint veri a partokat; utcai emberek hangos
beszéde: matrózok szavai, kik tengertől részegen
kiáltozzák lázas szavait az indulásnak . . .
ha a torony megkondul: hajóm csengője már harangoz,
vágyódó, hosszú, hívó sípjele egy-egy autótülök . . .
s Afrika s Amerika álmát álmodja rab szemem.

S egyszerre vállon ráz az öntudat: ülök
az ágyamon

s a mozdulat, amellyel paplanom elhajtom:
a karmester fájó, elszánt, végső iver, mikor minden zenét leint,
háttal fordít a hangszereknek s hallja a bús zsvajt megint.

ÚJ LAKASBAN.

... Mint megzavart hangyák
kapkodva és sűrögve, mindig útban, építgetünk
magunknak új hajlékot s addig kiöntve életünkéből
tengetjük ténferegve formátlan napjaink.

— Munkások, siessetek a régivel! tépjétek csak
kemény kezekkel az ócska köntöst: csengők és villanyok
romlott idegjét, mellyel fülelt s látott a csigahéj,
mely látta (sokszor szemet húnyt) szerelmeink
hullámverését, gyermekeink születését s az éjszaka
kisértetes idegen arcú népének suhanását.
Szedjétek föl az ágyakat, lankadó élet és nappali csömör-
bűvös ládáit és pihentetőit, vigyétek asztalom,
hol igazi életem kevertem baljós és szikrázó szavakkal.
— Futunk, mint tűzvészből, hol leégett jobbik életünk.

S az új hajlékban is tisztítsátok kiméretlen
kezekkel régi életek szennyes nyomát,
láthatatlan életek csodáit, egybekapcsolt
végzetét, egymásba vájt lelkek kínját,
gyűlölet, harag megfoghatatlan párás mérgeit,
szellőztessétek ki a halottak lehelletét,
(ne emlékeztessen semmi a kihordott életekre.)

— Hadd jöjjünk hát mi, ifjabb s tán nem boldogabb
napjainkkal, hozzuk lemondani-tanult lelkünk
szűkülő motyóját, hunyáskodottan húzva be ajtónkat,
mint aki vihart s esőt rekesztne ki . . .

s aztán bújjunk be fázós életünkkel,
remegve, hogy mikor tör át ablakot, kaput
kis életünk utánunk rontott végzete.

A MEGTALÁLTAK.

Amint éltem, bukdácsoltam
s időm fogytán már rohantam:
elvesztettem a szivemből
holt anyám és holt apám.

Valahogyan elvesztettem,
s míg loholtam, nem hiányzott,
ők a sírban rég pihentek
panasz nélkül, hallgatag.

Rég pihentek néma sírban
s körülöttem nőtt a lárma,
pénz hiányzott, hír hiányzott,
— ki keresne holtakat?

Pénz hiányzott, hír hiányzott,
de mindennél éhesebben
vágyta vágyam, könyörögte,
mondják nékem is: apám.

Vágyta vágyam, követelte
s a kis köd-szív az taszított,
merre menjek, kit találjak,
hogy a köd-szív test legyen.

Arra mentem, megtaláltam
mellém szentelt asszonyomnak
s öntudatlan álltam ottan,
mint a köddel meglepett.

S ahogy álltam öntudatlan,
révedezve, hogy mi lettem:
megszentelten gonddal, könnyel
fölsikolt egy révület.

Gonddal, könnyel megriadtan
hadd kiáltsam én is el, —
súlyát, fényét úgy birom csak, —
édes, szörnyű nevüket;

súlyát, fényét úgy birom csak:
vissza, sírba hadd kiáltom —
és szepegve így leltem meg
holt apám és holt anyám.

ÖREGASSZONY AZ ŐSZBEN.

Mint az öregedő lány kék-szatén ruhája,
amit már sokszor hordott forró évek
ünneplő napjain s most fakóbbra mosva ölt
hűsebb tagokra: halványodó az ég, de tiszta kék.
Az ámuló levegőben még tűzerek dobognak
halkuló ütemmel, de az agguló föld vére már apad.
A végigélt nagy nyarat borzongja minden:
a folyton-forróbb ég-föld öielkezés emlékeit
s szerelmük gyermekein mereng csűrök és pincék kapzsi mélyiben.
Minden pihenés felé siet: botos csősz-szellőkön érzi arcom,
hogy a föld már a nap tollaitól messzebb repül . . .

Súlyosabb lett a világ s a föld fölé szökkent lombok
s virágok megint levágynak a föld rögére hullni,
hol magvuk, mint az anya méhében takartan vár tavaszra.

. . . De vannak néha órák, mikor a föld emlékezése
oly forró, hogy a hervadás s a levegő szaga
különös virágzás ízeit viszi . . .

ilyen délután lépett ki a sötétedő szobából a gyászruhás öregasszony
és pergament-fehér arcát a nap egyszerre a kezébe kapta;
s ő a meleg tenyérben fejét emlékei felé emelve mondta:
milyen édes a levegő . . . s a forró, öreg szavak úgy szálltak el,
mint az életnek sügött szerelmi vallomás.

A SZOBRÁSZ.

Hatalmas templom fala vár tévesen
a szoborra, mely lomhán rejti el magát
lábánál, gubóba bújva, mint a báb:
ponyva fedi még kavargó tagjait.

Gyors mozdulatokkal, lázas-hangosan
gerendák és létrák szövődő rácsa kel:
közöttük száll majd örök helyére fel
a fújó érclo s koszorús érclovas.

Hasadó burkát lehántva ég a bronz,
szőrös karú szálfák csikozzák tagjait,
síkosan vonaglik s boldogan vakít
villó idoma kandi szemet magán.

— Bámész és locska nép között hallgatag
áll a zömök szobrász: szobrán tapadt szeme
nem rebben; s mintha belülről rengene:
kőtörő kezén körme a húsba váj.

Remegő mérleg: előre s hátra lép,
fátyolozott szeme belül is látomás,
a szobor s álma egy s mégis egyre más:
külön éli már elpártolt életét.

S újra vajúdva fáj. Kinlódó tagjait
most másodszor lesi. A mámor fényt oroz,
de dobbanhat-e a szív, nem mámoros
szemekbe lökve, ha nem köríti láz?

S a megfeszült ideg pattanó fokán
a végső folt lehull: várt álma meztelen.
— Áll, nézi még, indul; s a szédülő teren
kétséggel, hittet dobannak léptei.

ÚTKÖZBEN.

Amerre nézel szobád ablakából:
ápolat utak, virágos ablakok,
elmaradt a tragikus magyar ég,
min Munkácsy ecsetje kavargog.

Tiszta szobád hűvös, mint a cella,
Luther képe int, amint a lanton
zsoltárt kísér . . . nap tüzel a kezén
s most ez a kéz olyan, mint a fantom.

Rádiót zenget a levegő s ő hozza
szobámba a hegyek lélekzetét . . .
egy lány dalol . . . magyar szavak: memento,
mint összeesküvőké oly setét.

Zápor lába veri a tájt ügetve . . .
s mögötte már búcsúzó s könnyes ég
lengeti selymét . . . ó itt ez is játékosabb,
rá nem marad lerogyva a vidék.

Gyorsan nyíló ablakok s az arcok
hamarabb váltják derűre a bűt;
itt nem érzi senki csonkaságát
s hogy szívből a tagokba nincsen út.

Csak a magyar föld seb, s a nyesett erektől
bomlik a szív és tébolyul az agy . . .
Maradnál inkább otthon . . . épek között
csak jobban érzed még, hogy csonka vagy!

A MEZTELEN HEGYEK.

I.

A házak föl a hegyekre másznak,
de a csúcsok lerázzák magukról
tenyeres talpaikat.
A fák gyökereit kihajítják,
még a bozontos füveket is kitépik bőrük alól,
hogy barmok ne rágódhassanak tagjaikon.
Kicsúsznak az ember talpa alól,
meztelenül akarnak fölnyújtózni az égre,
meztelenül felhők takaró nászos karjai közzé.
Csak a vakmerők vas-lábai tapodhatják olykor
égi ölelésből született szűzi havuk.
S még ők is utolsó képül viszik el
arcukat nyitva maradt halott szemeikben,
földi füleknek ki nem beszélhetik mennyei titkaikat.

II.

A legszebb és a legkarcsúbb hegyek
csak övig hordják sötétzöld prémjüket;
azon túl, mint táncosnő csupasz derekán,
felhőfátyolait lengeti mind magán.
S csak ott, hova nyilasan a nap szeme lő,
villan a sima bőr, a mell is elő,
s fölgyúlva, hevült, tépett fátyolait
odaadja mind, alig szorít már valamit,
míg nem állja tovább a forró vad erőt
s meztelen áll a férfi nap-szem előtt.

FALU A VÖLGYBEN.

Maréknyi ház a völgy kezében
nyitott tenyerén ülve szépen.

Egy pillantás átfogja innen,
arasznyi csak, de benne minden.

Kisdéd-torok harsány sirása:
az öreg élet ifju mása.

Kis játékok az úti porban,
bolond hopszák boldog korodban;

első csókok, betelt szerelmek:
úzve az élet gyorsan elmegy;

szerszám és ágy és sörös kancsó
és fojtott zokszó alig hangzó;

haragok, pör és enyhe ünnep,
feddő harang csengése büntet;

tetők fölött az ég, az Isten,
de benned szól csak, hogy segítsen;

siratások, kínok és gondok,
a sírok mélyén tiszta csontok:

ennyit kapsz csak és soha többet,
arasznyi lét, mely összetöpped.

Maréknyi ház a völgy-marokban:
— hallod az öklöt ahogy roppan.

VIHAR A HEGYEBEN.

Sötét felhők kúsztak elő a hegyekből
és egyre jobban ráfeküdt a sanda árnyék
a házakra, melyek egymás nyakára bújtak,
s a két torony mint két pásztor
fúrta égbe a fejét.

Egyszerre esni és dörögni kezdett.
A falu hallgatott.
Megszűnt a villany; csillagtalan sötétben,
jezárt ablaktáblák között
harangok zúgtak össze-vissza.
Nem voltak már imák s szavak:
mint ég felé dobált kezek
röpültek s hulltak a hangok.
Kihez? Hová? föl a sötétbe
dörgés s orkánon túl Valakihez.

Bennem csönd volt. Némán feküdtem.
Az én vetésem: velem lélekző életek;
bennem feküdt a régi-régi csönd
s még soha így
nem akartam volna dobálni hangokat
s két meztelen karral harangozni
Valakihez életem sötétje elé,
melyben villám, dörgés, viharok alszanak.

A BOLOND.

Mikor megjöttünk, olyan lett, mint a kerge,
körü-körül nyargalt a kertbe
s felénk szaglászott, mint az állat.
Gyerekek játékán nyerítve nevetett föl
odvas fogát mutatva, mint a ló;
ha írtam, odajött, felém hajolt
s egy-egy szó, amit boldogan olvasott el
úgy rémlett föl előtte, mint a vízió.

Nagy buksi fején ifjú maradt az arca,
szelíden és mélán süttött szeme,
de mint a kóccal kitömött pojáca,
feje, keze-lába tunyán harangozott,
mintha mindig zsinóron rengene,
s mikor megállt fülelve, rossz, beteg tövén
úgy lengett, mint egy torz növény.

Néha boltjukba ment; köszönt mindenkinek,
de csak lézengett, babrált, nem tudta mi a pénz,
balog kezéből elgurult, és mint ugró zsinog
cicát: vihogni hívta csak a csali érc.
De a természet, fű, fa, állat: mind barátja volt,
hányszor láttam megállni mint ebet
hirtelen fölfelé emelve orrát és tátott
szemén-száján befalni a világot.

Láttam enni is: mohón evett, sokat:
beteg testében épen élt a gyomra,
mint atléta az ellenfél felé: izmát-
fogát feszítve ment az étellel birokra,
s telt bendővel, szuszogva és bőfögve
a kerti nyitott ólban elfeküdt henyén;
mit álmódott kihült agya? talán semmit,
talán: amit az örült Nietzsche vagy Kemény.

Fényképeken mutatták régi arcát: hegyes bajusszal,
daliásan és marconán áll puskája mellett.
Vadász volt; most hajszoltan jár a kertben,
de itt fenn a sok agancs még minden falat ellep
s kitömött keselyü riaszt —

s konok örültség csőrei
kilopták már szeméből a gyilkolni-vágyat
s most mint a szarvasé olyan szelídre bágyadt.

Még arca ember, de agya már kikapcsolódott
minden vonalból: kialudt, halott telep;
nem csengeti fel többé soha semmi csengő,
csengőt, huzalt örültség pora lep.

. . . A visszhangtalan kérdések fájnak. Hallgatni jobb
az ősi létbe hullva némán és egészen:
jobb annak, aki kioltva lángoló agyát
világtalan bukik az éjszakába át.

FENYŐK ALATT.

Mint újjakkal a tárt tenyér,
nyitódnak a fenyők;
kezük testvér-kezekhez ér
s fejük az égre nőtt.

S újjak újjakra szűrnek át
— mit tárt kezük kapott —
csillogó esők fonalát,
holdfényt, arany napot.

Madárral szentelt tenyerük
boldogan ring alá,
mert kéjjel osztja meg velük
mámorra vált dalát.

Minden kis szellőremegés:
kulcsolt kéz árama,
de szél kicsorbul, mint a kés,
mielőtt ártana.

Arcomra remegőn kitárt
ujjakon át csorog
a nap: aranyló zöldbe márt
és maszkom föllobog

s kezem a zöld kezek felé
kitáruló tenyér,
kérni az égi fényt belé
a földi könnyekér.

Csurgatni kézről kézre csak,
míg bús emberkezem
levedlik kígyófaltokat
s kitisztul e vizen,

s kimosdva olyan tiszta lesz,
hogy a kényes madár,
mikor a föld fölött evez,
fénylő ujjamra száll.

És én is fényt s dalt rengetek,
s a láng amerre fut
csupa smaragd a rengeteg:
minden ujjára jut.

FALUSI TEMETŐ.

Magas hegyek között, hol szél itat, s a nap
húnyó lelkemen át új áramot vezet,
közel a temető; tapogató karral
hánykódva a fákon nyugtalan lomb-kezek

ablakomba hintik az élő temetőt,
ki városokban éltem, hol élők szemét
kerülve, messze, ragyogás fonákján
bontotta csak a halk, titokzatos zenét.

És im itt a házak élő közepébe
gyűrűzve sírok sípjait, templom körül
hallatja csöndjét; ének, ima, harang
s órák örök szavától szőtt sugárban ül.

Izzadó műhelyek, forró földek között
valahol a halál mindig lapul, közel,
kezek, ha csontkéz hámozza újjaik:
szerszámot, kancsót itt könnyebben hagynak el.

Ha látok elhaladni lassú barmokat
s mögöttük vontan ballag a nehéz paraszt
épenoly tűrően szegi le fejét
míg szótlanul harap sorsot, halált, panaszt.

Járom a sorjába fektetett halmokat,
hol, mint pék műhelyében a letett kenyér,
titkosan kél és erjed a holt anyag
míg emésztő lángon barna-pirosra ér.

Mint kisdéd-újj tapintja anyja emleit,
kérdzem a sírok mell-alakú porát:
jó volt-e élni, izzadni, szeretni
ablakok mögött, mik csillognak odaát.

S cinkosul a szél igennel csapja arcom,
érző talpamon át ezt lükteti a föld,
szagos sugár, hullámok hangja árad:
„Isten álmát éltük, míg testünkön betölt.”

S az anyja melléről eltépett kisgyerek,
koszorúzott fejjel sírba bukott leány,
asszonytól elvált barna-karú legény
reng, mozdúl az élet nem-feledett szaván.

PARASZTSZOBÁKBAN.

Nyaranta, mióta házatlan csigákként vándorolunk,
parasztok üresen hagyott szobáiba költözünk,
bitor csigákként idegen csigahéjba bújva s felöltve
más életek nyomait s köntösét, kikhez sose volt közünk.

Fekszünk meszelt falak között alacsony padmaly alatt
különös kemény ágyakon s mindenütt mint furesa állatok
új gazdájukat, idegen zömök bútorok állnak körül s várják
e messzi révedő szemből rájuk is sugarat hullatnak.

Estéknént, mint gyerektől bámult füstös nagy bivaly,
sarkából barnáll a faragott nagy almáriom;
rajt vésett „Isten szeme“ néz; más szekrény üvege alatt
holt csecsemő képe, menyegző, keresztelő s tucatnyi lom.

S kikben már olykor esendő s elalkudott a hit
s halott elődöknek gyors életünkből szikrányi se jut:
a falakról kopottasan ránk néznek az ősök: az élet,
s mindig osztott s jutott mosolyával Krisztus is: az út!

S este a hold bűvös köpenyében, délben a nap aranyában
s reggel ragyogó daliákként hegyek néznek le ránk,
s a nap szeme époly sápadtan leli arcunk, mint a holdé,
ha későn benéz s látja pállott, fetrengett nyoszolyánk.

Mert éjjel, mikor már régen horkol a gazda s a család
s lámpájuk: a nap kialudt, nekünk még ég a villany;
s reggel a nap fáklyáját nem látja hamvába hullt szemünk
s minden hogy sűrög s a nap szekere illan.

Bár e kopár szobákban ölnénk parasztok erős életét
ha nem is ekével: szántani, vetni, hogy majd ha egy napon
az Úr elé állok, kérhessem jusson a siromnyi földet,
s vitathatatlan, örök lakásomúl bizonynal megkapom.

MISZTIKUS EGYESÜLÉS.

Mióta mellettem vagy reggeltől estig Kedvesem
most lettünk csak valóban egyé! mert látod
emésztő napjaim, hogy gyújt fel a hajnal, a
fölkelő hegyek, s áhító lábamat útjain
— munkások, tiszta szerzetesek — mindennap
a világ és önmagam felé;

hogyan halok meg este, milyen
nehéz halállal minden este, föltámadás
hitével gyónva, áldozva, mosdatva lelkemet,
esdve, hogy tisztán kezdhessem másnap más,
új életet;

s látod reggeltől estelig kinyíló
lelkem jeltüzeit minden elé, édes
tört és mézes szurást, villó, fogódzó
magvait hogyan veti felé a mindennap
új titokkal vetkező világ.

Nő vagyok ekkor én is Kedvesem, s ahogy én
láttalak egykor, úgy látsz most járni
álmatagon, anyaként terhesen, figyelve
második szívem, sápadva gyúlni, kínlódo
isten, törbe csalt barom, botolva és gurulva,
mint a báb.

Ó bár láthatnád, nem kilenc hónapig,
hanem egy életen át foganni s hordani
verseimet, nem látva soha lelkem meddő
iszonyát, s élhetnénk végig így szülve és
cserélve égi gyermekeink misztikus
egyesülésben!

KIS KÉPEK.

1. A KÖLTŐ: TÜKÖR.

Ablakommal szemben az ősi nagy park
s háznépe él: virág, madár és hangya, gyík.
Hangos szomszéd: vele kezdem meg a nappalt
s még hallom utolsó, álmos hangjait.

De ma reggel:
nem leszek ott a hangoláson, csak a hangversenyen,
smaragd-szeme elől lehúnyom a szemem,
tegnap sokáig írtam, ma én is alszom
még egyet: a restek nem bolondok.

— De az ébredő park ablakomba a lombot
küldi: „Jőjj költő, várlak, nem látom az arcom.“

2. A VERS: MADÁR.

Valahonnan suhanva jött
a gondolat s lelkembe szállt;
s kedvem már komolyra vált
s elnémult: a hallgatás arany.

De meglepett szemem mögött
ijedt madár zizzent: a vers;
ne szóljatok, nehogy a nyers
hangok elverjék madaram.

3. JÓ, JÓ, JÓ.

Ma levetett, különös, vén
éjszakából reggelre kelvén
hogy ébredek, milyen cserélt
tagokkal; ablakom tág szemén
az élet: tiszta fény
s bennem pilleszárny: az egyszerű
sosem élt derű.

Ma, tudom, semmi sem érhet,
siklik a hajó,
fény-, zenekiséret,
nincs tenger, sima tó
röpít s ajakam az élet
mindenütt áradó
izeire ébred:
jó, jó, jó.

4. AZ ÉLŐ SZÉPSÉG.

Erdőn voltam.
Eltelt szépséggel torkom, szemem, fülem:
már fuldokoltam.

S egy villanásban
eszembe jutott kedvesem, s hazasiettem,
hogy ébredni lássam.

5. AZ ELBIZOTT KERT.

A mozdulatlan fák fölött az ég. Nyár.
Nyugalom. A szálló idő pilledt szárnyán elül;
mindenből méz csorog, a sárga nap is méznyál,
a dolgok duzzadt bőre mint íj végsőt feszül,
dagadó fák kínálják magukat kezesül,
hogy minden így marad: sorsuk keríti kőfal,
az ég az ő egük, s a nap az égen rég áll.

De én tudom, hogy bennünk az idő fal
mohón; velünk született farkas-fog: harap,
hogy éljen, kérlelhetetlen és szünetlenül,
csak velünk vásik el, később vagy hamarabb.

A kertnek minden áll: most áll a hegytetőn,
de egyszer majd lemegy, lassan, ereszkedőn,
mert falakon kívül és falakon belül
a sors mihelyt kihajt: érik, beteljesül.

6. ABLAKOM KERETÉBEN.

Ha a gubóból, mely mindig magába zár,
kilépek, mert gazdag, de únt bazár,
ablakom keretében, szürke vázlaton,
mit ecset elhagyott, mindig ezt láthatom :
Mállott falú,
leroskadt házak, melyeket megtapostak ;
az utcán egy itt feledt orosz fogoly
megy át? — felhőző rongy-gomoly
kötéllal kötve derekán. — Talán orosz falu?

Az utca pora holt, de olykor tarka piszka
táncolni próbál, — elejtett vak tükör a poshadt
tócsa . . . s a fölötte hánykolódó ág — ó
szabadulni innen! — e torz tükörbe dobja vágó,
vonagló arcát.

Egy-egy kapuban a Riska
bődül el hazatérve . . . hangja, mint a kétségbeesés
szirénája bűg . . .

Mondd, Kedvesem,
nem látod-e olykor szememben, e halott
s törött tócsán arcod vonaglani vizétől szennyesen,
mint lenn az örült fák ágait láthatod?

7. A MEGTÉRT PATAK.

Itt áradás volt. A fák még mostan is
erről beszélnek. Egy éjjel lábuk alatt
csörrent a bozontos barna víz,
mely eddig álmukban s csak messziről zenélt ;
látni vad lépteit, amerre elhaladt.

Most újra ott fut a szűk, de régi ágyban,
amelynek partján hallgatni száz virág van,
halkabban jár, de cseng és szebb zenét.

S az elhagyott és megtalált füzek
megint susognak, mint a kis szüzek.

8. ANYÁD: A FÖLD.

Nem is tudom, miért volt oly jó
menni veled a réten át,
míg előttünk a rigó, a golyhó
kapkodta el tréfás szavát ;
körül tündérszinekbe forgó
színpad gyújtotta villanyát
s előttünk a füvekbe bolygó
szellő szaladt :

egyszerre lett anyád
a föld, a táj ; az egész gomolygó
erdő, a rét fanyar ízét-szagát
tenéked adta ; minden tagot eloldó
kéjjel kínálta tested s úgy adta át
karomba, akár az imént az este forró
lehelletének és kezének önmagát.

9. ÜLDÖZD A VERSET.

Ó ne vonakodj, ha egyszer érzed,
hogy csókkal kínál a vers,
üldözd csak, amíg hajt a véred,
s ha később már bújó szeszélye nyers,
hódíthatatlan, légy mint a végzet
hajthatatlan, mindent lehet, ha mersz;
ha melegében el nem végzed,
öreg tanács: semmit se nyersz.

10. CSAK FORGÁCSOK.

Van aki semmit se mond, bár sokat szól,
van aki pár szóval mindent megold;
nézd a japánokat; míg így tusakszol:
„forgácsok“ — mondja egy kobold.
— Forgácsok, mert a mű nyomán gurultak,
forgácsok, mert sokszor előtte hulltak
utat csinálni, s jött a mű,
forgács csak ott van, ahol gyalultak,
forgács sokszor sokat elárul,
lehullt, — de mester asztalárul.

TESTVÉREMNEK A NAGYVÁROSBAN.

A város is rengeteg: annyi az ember, mint a fűszál, a levél,
de ott ritka a dal, a várós zúg, morognak és beszélnek;
az erdőn ismerem arcát, szavát fünek és levélnek,
de ott rejtetten dübörög valami, ha jön az éhség, a háború, a tél.

Most nincs háború, nincsen remény: se győzni, se kapni valamit,
erdőn az Isten éltetője a fünek és a fának,
de ki talál embernek kenyeret, ha maguk nem találják?
a fa és a fű áll, vár, de mindenki fut, nyugtalan itt.

Fizetett odúk között jeges a tél, forráz a nap,
ember! hó nem pihentet, meleg ki nem csiráztat,
neked föld nem fizet, hátadon láng a házad,
kövek lakója vagy, ahova kap fogad, csak zord követ harap.

Az ember jár az utcán forgó szemekkel, mint a vad,
de zsákmány nincs: a gyöngéket mind megették;
és egyre szűkülőbb a vér- és tűz-szegett ég,
testvérem, de tudod, nekünk rabolni, ölni nem szabad.

Te itt is csak a földre nézel, mint künn a tanyán a gazdaszem,
a földre, mely megkövült, melyet régen befedett az aszfalt
s most pusztaság, csak menj haza, hagyd ott a pusztaságot,
jobb neked úgy, amint volt, mielőtt voltál, jobb nem lesz sohasem.

RÓMAI FIÓLÁRA.

Opálos fény, illatszeres üveg,
töretlenül csillogsz a múzeum
ablaküvegén át s elém kápráztatod
akit beillatoztál: ifju testét.

S újra élsz, dobogó vér, szírom,
opálosan fénylő halk római nő
s kibomlasz elém, leejtve peplonod
mezítelen ahogy fürdődbe léptél.

Érzem remegő bájadat,
római ifjak mézét, mérgeit,
vakítva rontás már-már nékem is,
s megint porrá omolsz bedőlt sirodba.

De tégedet, gyöngyházzsínű üveg,
hányszor láttalak már kedvesem asztalán,
mikor tükre tavába bontva termetét
élő, meleg márványát illatoztad.

Ő is igéz s mérgem, mézem is,
nem sejtve a port s millió éveket,
melyek árnyal lepik majd hulló bájait
fakó szememben is kioltva fényét.

Sötét csillámod, testvére bús szerét,
ne lássa meg soha s a bor, mely oly
édesen csobogva árasztja tagjait
ne keseredjen örökös borúra.

Csak ez a vers, kísértetes üveg
őrizze még testének illatát,
varázsa az övé: hadd illatozza túl,
sötét csillámain kigyujtva képét.

ŐSISÉG.

Zúgnak a parkban ősi fák . . .
A régi zúgás ifju ág
szívén.

Dalolnak ifjú madarak.
Ez is mily messziről maradt
reánk.

A fű hajol, a lepke száll.
A régi lepke, régi szál
fűvön.

Virág színes és zöld a fa.
Egynek csak egy, bár száz ruha
dívat.

Csillog a tó, az ősi hab.
Csak ezt látom, ha hamarabb
jövök.

Fehér vitorla zöld habon.
Ős-évek óta láthatom
frigyük.

E visszarémlő ősiség
mélyén a mélyebb lét ízét
iszom.

S ősi költőkre döbbenek,
ki mind csak így érthette meg
magát.

A PANORÁMA.

Remeg a faszor ha szél fúj, a legkisebb levél
érzi vak ujjait arcán; — ki mondja, hogy nem él?

Horgonyon állnak a fák, de fejükön a lét
eljátsza futamát: az egész élet-dalét.

Dagadó zöld habjukon csak az aranyhajók:
madarak lengenek el míg fényük fősajog.

De élnek: élnek, amit arcom, fakó hajam,
a fájó drótokat s egy távol kezét ha van.

Érzik-e a kint, míg életnedv elfolyik,
mint elapad az ajak a végső fintorig?

Játszanak a színen s akármilyen szerep:
az életük; s velük múlnak a hangszerek.

Játszom, élek én is, de jaj én látok is,
a vérző panoráma énnékem átok is.

Születni, halni, hagyján, de bent a bőr alatt
fáj az élet, mert él es vérzik a gondolat.

S ha köztetek bolyongok, ti füvek és ti fák,
be nem fogadtok: nektek az ember-agy fonák.

fáj ez a zsúfolt élet, az önkínzás, a szem,
nem-kérdezők: úgy-e fájnak a kérdezők, hiszen

közöttetek magam is érzem: mit akar a kerek
haszontalan fej a nyakunkon, emberek

és benn az agyvelő? — tárt karunk inkább állna itt
a napban, mint ti fák, míg végtelen álmait

teremtí-rontja Isten. — S hol nincs emberi szem:
Isten kebelén a lét; nem kérdez senkisem.

MONDD, KEDVESEM, HOGYAN VAN AZ,

hogy mi, akik olyan soká kerestük egymást
s amikor végre egymásra leltünk
s olyan kapcsokkal fonódtunk egybe, melyeket
kapcsolni, bontni nem mi tudtunk;

kik mielőtt szemmel megláttuk egymást
s agyunkban az egy-élet megfogódzott,
vérünkben váró gyermekeink már
titokban régen összeadtak;

most, hogy itt vannak előttünk
a sejtett, bujtó gyermekek
mintegy vázlataikból teljesedve ki
a művész vér biztos kezén,

hogyan van, mondd, hogy gyümölcs idején
féltékenyen válogató szemmel
kapzsin keresi rajtuk mindegyikünk
a maga arcát, külön életét?

* * *

Vagy mondd, hogyan lehet, hogy míg a nappal
száz gondja s dolga sző s a vetélő mindig
köztünk szalad sűrűen fonva életünk;

s ha kis lányaink karjukat nyújtják érted,
a másik kar engem keres még,
s aki anyát mond, apát is ért;

hogy míg lélekzetem vagy, mint az élet
s béna a nap s üres ha elmégy
s nem motozol közel, szomszéd szobán;

mégis ha este kezünket eleresztjük
válni, mint a halálban, mondd, miért hogy
mindegyikünk külön hazáról álmodik?

ALVÓ ARCRA.

Párnádon, alvó arc
most így beszélsz:
Miért vagy oly merész? --
szemem lecsuktam s dermedt homlokom
kizárta a világot s téged is;
miért akarsz
átlépni alvó ormokon
az éjbe, mely ki tudja merre visz?

Míg nappal van, én nem vagyok,
hisz én
mint árny kísérem csolnakod
kettőnk vizén;
de este, mikor az élet sötét mint a víz,
nem tükrözlek, elsáppadok;
ki tudja, merre visz
önsúlyom így, amíg leszáll a mélyre,
meddig ér le,
talán magamhoz?

— Van végtelen,
ahol a szerelem
nem súly, hanem röpit; vigyázz!
ne tépd a könnyü fátyolt,
amely közénk cikáz
az alkotó kezéből este,
akiknek mindig egy a teste,
azoknak is ércfal az álom; ne rázz
fel életedbe, mert nélküled,
mint a gyökér magam vagyok:

Önkivület,
sötét, hol a megdermedt angyalok
és démonok röpülnek; fájdalom,
mely fönn még csók s lenn a vak oldalon
ront ellened.
El ne vedd
vak földemet, hol kő nem marad kövön,
s hajnalra már eléd virágait szövöm.

Vagy — mert az álomban mély s magas van —
álom-magasban
lebegjek, mint a léggömb,
nem látva a kezed,
mindig föllebb, amerre az ég önt
fehér hajót és kék vizet;
míg álmodom
hadd lengjek magam, szabadon,
— elröppenek
örökre, ha szólsz, mint a léggömb,
mit durván rántott el a zsinog.

AZ ŐS.

Oly halkan megy, alig tipeg,
s mint a szobákban jár az este,
amerre a lámpát viszik:
ahova megy, ott este van:
maga az este, maga az alkony,
s a hajnalt már nem érti meg.

Csodálkoztok, ez lett az asszony,
ki egyre vedli tollait,
de látjátok: itt ő az ősz, itt ő a termő,
mérjétek a termő idővel,
mérjétek ifjú életekkel
a köntöst, amit elhajít.

Mert ő is méri rajtatok,
de keze mégis este-reggel
a szivén van, mint aki mindig erdő
alkonyán jár s zsebét tapintja
mert órája arany,
s ha melléből az időt kilopják:
meghal, s kiáltni hasztalan.

TESTVÉREIM, KÖLTŐK . . .

Testvéreim, költők, mért ejtitek el
a tollat, vagy írógépetek katonás
betűi közt mért dermed újjatok,
hallgatva daltalan világok jóslatát?

Mert remegő tereken lantot leböng a zaj?
s ha párnás ajtók mögött s rejtett tanyákon
él még a csönd, már lázunk fűti s a minden
új hangra és színre kíváncsi vágy?

Hol a madár is csak némán mert evezni,
most gép feszíti zúgó ritmusát
és híg hullámok gyűrűje rengeti
emberfajok füledt hangversenyét.

Tudom, Amerikában csillagzó ablakok
s harsány alanti fény vakítják
némább s szerényebb csillagok ablakit;
de hát: csak a mérnök agyában gyűljon mind a fény,

körzők, gépek dolgozzanak, beton, kő, vas, sugár
versenyezzen az emberért, s hallgasson
a csöndesebb, de ezredéveket röpi
testvér-ajkak örök tüze: a dal?

— Száguldjanak csak át világokat mohó
emberszemek, mohóbb kezük rabolni fut.
Csak tereket ránt össze villany és motor,
ember embertől nem volt még távolabb.

Az ember: föld; nem ő röpül, — a gép;
s ragadozó szemmel habzsolva tájakat
milliomosain nem az éteri szél fuj át,
agyagos lelkükön vörös arany csörög.

— De ti, költők, füleljetek és nézzetek!
Ágyúk meghalni nem tudó visszhangjait
forradalmak s inségek görgetik;
de a tiétek minden szárny, sugár,

röpülje hát túl, testvérek, csöndünk a zajt,
s szövetkezve végzettel és halállal
lepjük meg a csömör óráiban, s levetve
rongyait vagy bársonyát: daloljuk őt, az embert
[meztelen]

A MAG ÉS A MÁK.

A rózsza és lila minden színében a mák
kertünk legszebb leánya; hajnalra kelve
új s új öltözik ki; azt mondanák
szemérmes, mert csak láthatlan nyíl a kelyhe.

Úgy bámulom, mint a hajnalarcú lányt,
mert nem kisebb csoda és mert magam vettem
magvát, fekete pöttyöt, melyben a nyulánk
szökkenő szár, selyem szírom, bár dermedten

már benne volt. De én tamáskodóan
tartottam tenyeren, míg nyitva várt a föld,
s mint aki sír partján áll, hol a holt hajó van,
néztem a röögöt, mely halottat létre költ.

Hittem, mert mondták; s hívő-hitetlen
kutattam minden nap, mit művel lenn a mag,
s mikor kibújt csirája, még harcolva hitem ellen
vártam sors-lábakat, hogy rátapossanak.

De csöpp szára nőtt, s míg jó kezek kiöltek
fojtó gyomot, lerázva tavasz viharát
fönn reszketett, szitta a napot és a földet,
anyjának páros emleit, míg a győztes virág

kibomlott, s most fönn leng s tudja, hogy érte volt csak
föld, nap s eső s ezt tudja itt az ég s a nap,
hogy ő itt kényes-nyakúan, mint a kócsag
álljon, s mindent tudott előre már a mag,

mely tenyeremből a sírgödörbe szökkent
biztos hittel, csak én nem hittem a csodát;
s a napban mellettem állott asszonyom és oda csöppent
kis gyermekem, — szívemen mégis csak most csap át

a rejtelem, hogy itt kezek előre tudva szőnek,
hallom zúgni a vetélőt láthatatlanúl,
érezem örök szövését életnek és időnek
tárt öleken át, hol a jó mag jó helyre hull.

JELEK.

A napban a virágok nem kevert
színekkel kiáltják nevüket: a harsány
tulipán, muskátli, mák; világ a kert
s minden virág lelkét hordozza arcán.

Mért mondanám én itt nevem: az embert,
mely a világnak és magamnak is zavar?
Ki értené? — a kert beszéde egyszerű:
tenyészet és avar.

Ha alkonyúl
s az ég alatt nyugodt vonalja nyúl
a dombnak: nézd ágak néma karját
amint az égre fölkaparják
sorsukat. — Télen, mikor a kert
halott: csontjukra vetkezetten
nyúlnak a légi sirba s várnak,
s ha ők a remegő sugárnak
trombitái: új testbe öltözöttek
kiáltják: életük betelt.

S az anyák is nézd: roskadó fák,
mint amikor a duzzadó lomb
mellén már dús terhe bólong.

S a szemet sosem hűnyó torony,
mely vak poron
mióta áll s még mindig épül,
örök hitébül
szoptatván szüleit;

s ahogy a paraszt, lassan szántván, az ökrét
hajtja : az újuló öröklét;

vagy ahogy alkonyégre fest
kettős jelével a kereszt:
tört kiáltás, áthuzott újj,
hordván szegén a megváltást,

vagy mint a papnak újja az áldást
hinti: — ó Isten, engem
se hagyj szavakba zárva
— egy igen, egy nem —
míg bennem árva
megfeszült fiad
szened az igazért, — de add
hogy arcom és karom fölírjon mindent tiszta
élet szomját, kint és halált, [jellel,
fölírjon engem: jelekre vált
választ, hogy végre megnyugodva
nézhessek kérdő csillagokba.

A VÉGTELEN FASOR.

Ahogy Istenbe és imákba bújva mennek a mogorva
szerzetesek s egyforma ruhákat öltve két sorban az árvák
egyenest az égi atyához, halott atyákat átugorva,
égi karok felé: úgy mennek két sorban a nyárfák

kék ég alatt, egyforma fényes arccal, egyforma susogással
imákat mormolva talán előre, templomukat el sosem érve,
mert egy helyt gyökereznek s csak az összecserélt arc, a sorban
[adott zúgás csal
végtelenbe, mint szárnyalni látszik az, kinek imába tört a térde;

ahogyan megy, bár állni látod, fölötted égi legelőkön
valahová a nyáj pásztorá után aranygyapjas tejútnak,
ahogyan tűnődve megállsz tehén-, borjú-csapat előtt, mely porfel-
[hőn jön
sorban mészáros előtt, s érzed, hogy nemcsak a halálba jutnak:

valahova megy minden földi sor, testvéri arc és földi lépés,
de hasztalan láttál mezőn szaladni repülőgépet és hasztalan figyelted,
hol válik el a földtől, — az ember is ma még előtted a földön lép és
egyszerre más tér kapja föl s káprázva ejt el földi telket.

Jertek, leányaim, én értem a titkos betűket éjjel, ha tábor
támad csillagokból, fasor zúg, emberek munkára mennek
vagy a halálba, jertek mellém, én visszahívom a halálból
apám-anyám, elődeim, s hívok jövő unokákat sorjázni végtelennek

a csillagok alá, a két fasor alá, amelyeknek nem hajló vonalja
a végtelenben összeér, kezünk láncán, a vérfolyam árján át kezet fog
holtak bennünk rekedt élete s aki csiráit még csak bennünk hallja
zsibongani, mert a jövőnek nincs halál, nincsen elveszett jog;

mi mind, kik a földben gyökeredzünk, vérünk már ereken a napra
[föltör,
egymásra vetjük az arcunk, egymásba a szívünk s a szánk test-
[vér-susogását,
mert valahová megyünk, ki tudja, hol válik el sorunk a földtől,
de — élön vagy holtan — az ember-allé valahol égre hág át.

FORDÍTÁSOK

A XX-İK SZÁZAD FRANCIA KÖLTŐIBŐL.

ZENE.

— Léon Deubel —

Ha enyhe lámpaláng aranyhálóba font
Minthogyha a halott fölkelne síri ingben:
Úgy kél, hogy a Titok égő vágyára intsen,
Zene, s kiált felém s csupasz karral jajong.

Mélységek mélyein, hol szó már nem bolyong,
Mellére von, szorít, hogy fénybe gyúl ki minden
S titokzatos keze szivembe hinti hinne,
Hogy holt emlékeim szemhéja tágra vont.

Üteme fátyolos, majd földagadva oly vad,
Hogy síró s nevető dallamán egybeolvad
Zengő nap éneke s gyászhangú éjjelé ;

S nincs semmi távolibb s szüzebb e mai kába
Zajtól, mint e zengő hívás tünt föld felé
A mérhetetlen éj magános csarnokába.

BÚCSÚ.

— Léon Deubel —

Szintjátzó hajadon a napleszórta tűzzel,
Mint ki arany sarára még ügyet se vet,
Gőgös királyi nő, kit önharagja úz el,
Igy fogsz elmenni majd s csupán a csend követ.

Szivem majd haldokol, de lelkemen övet
Szorít a büszkeség: ne gyúljon semmi tűzjel,
És ajkamon szüzi és illanó neved, —
Mint egy arany napom halkán enyészve tünsz el.

Csönd lesz! A rozsdá-ősz, mely az utakra mállott,
Porfirhantjaival lábad köré simúl,
S ha egész alakod a messziségbe múl,

Ó Szűz! hosszan zengőn zokogva a leszállott
Éjszakában, árnyban kezem mindent kibont,
Amit gyermek-kezünk egy este összefont.

A KITAGADOTT.

— Georges Duhamel —

Őnéki már nincsen mit veszteni,
Őnéki már elvették mindenét.

Nem bánja, ágyán hogy nyúlnak el
A sebesült és megdermedt tagok.

Még feje is, hadd csüggjön már alá:
Mindegy neki, kölönce merre hull!

Nincs óhajtás és nincsen itt nyögés,
Egy szava sincs: már nincs mit mondani.

Csak még egy sóhajtása lebben el,
Egy sóhajtása: alig emberi.

*

Miért van még köztünk? Koldus-szegény.
Ugy tetszik, már reménye sincs neki.

Minden örömből már kisemmizett,
Más sincs, csak túrhetetlen élete.

Nincs más, csak a kínlódó lángja még
S emléke van, mit nézni nem szabad.

Vége. Megtette, amit tehetett,
Amit csak kértek, elvégezte mind.

Vége. Ime harcoktól elszakadt,
Fekszik és már borzalmasan szabad.

*

Szökött szeme egy felhőn andalog,
Mely rejtett tájak fényét tükrözi.

És néha ez a szem rajtunk pihen,
Kik sok dib-dáb dolgunk után futunk.

Mit akar köztünk a kitagadott?
Utas, ki a kelő szelet lesi?

Csak nézzük csöndesen mindannyian,
Irtózáttal nézünk csak mind reá.

És meggyötört lelkünkben legbelül
Titokzatos irigység ébred.

ELÉGIA.

— Georges Duhamel —

Két görcsös tenyeremben
Megóvott édes üdvöm,
Ez ugy-e, furcsa testvér,
Amire nincs bocsánat?

A szerelem lidérce,
Vagy a gyerek, az asszony,
Dalom, mely lánggal égő
És el nem oltja orkán?

Megszállott indulások,
Igért hegyek sugalma,
A nyomorult nyomok tán,
Miket homokba húzok?

Mi hát? Tudod-e testvér,
Barátom és koloncom!
Te élő sebhedettség
Örömöm oldalában!

Mondd, kedves, sanda lélek,
Ki választott tanú vagy:
Hogy mosolyod az orcám
Álság nélkül derítse,

Mi kéne áldozatnak?
Mit kell egész-magamból
Mint véres szarvasűnőt
A küszöbödre vinnem?

RIADÓ.

— Paul Fort. —

Alkonyodik. A lankadt szőrű faunok jönnek és a partokon törtet már ivük fel; forrás vizén maradt najádok siklanak, karjukból szökve ki rugalmas természetükkel.

Bújó faunok nyomán kosárrá nyíl a nád, s már alsznak. Szőrös kar csügg a vizen át. Hanyagul lankadón rőt kezek áznak ott, kibukva, ha elsiklik egy-egy nimfa-hát.

Ujjak, míg köztük hab kigyó, fésülik az aranysörényeket: hullámon ring a haj s mi még csillagokból a lomb közén le hull; faunok horkolása zúg s rá habmoraj.

Ilyenkor álmodó Pán is füttyent az erdőn. Rá a fülemile rejtőzve válaszol; trillák egymást üzik tündöklő lombokon, mert a kíváncsi hold közel hajolt merengőn.

Már hallgat a szatír, csak madár panaszol . . . Nesz sincs . . . Najádok ugranak forrásokból elő és oly puhán, hogy faun föl nem riad. Már futnak is! Pásztor danol itt valahol?

Pán szimatol maga körül: jó illat leng a fák alatt, mit csupaszon sok váll lehel és erdő-partig üldözi bújó Galatea illat-uszályát, mert őt verte fel.

Erdőszegélyre dőlt le mind fülelve nagy titokzatos neszekre tompa ég alatt s a nyugtalan szatír meghajlik egy dalért, mely át nem törheti fülén a szőr-falat.

Most meglódul s a legmagasb tölgyön terem, mely fekete ágakat csillagok közé csavar. Fürgén szelektől megnyírt csúcsra ér s szikrás szemmel kutat végig a sík teren.

A föld csupasz körül, a görbe szemhatár, ahol a sík az égbe foly; még fa se tetszik, se ház, se nyáj, alak se moccan: a holdfény alatt mint a márványlap csillog a füves sík.

Roppanó ágakon füttyentve Pán dobog s levelenként borzong bele a rengeteg. Aranyszarvak most a tetők ezüstjét átütik s vad üstökök rajjal kirengenek.

Az erdő-hát vörös szőrtől nyüzsög, s már a nagy páni tölgy egész bozontos is belé. A levelek kezek; faun itten minden ág, s karmok cibálják lenn s mind törne fölfelé!

Föl a csúcsok felé ragadva a najád-csapat már szinte úszik a szőrös karokban. Vigyázz! . . . Fájdalmas és veszett szavukra, ó faunok, válaszul vad kürtök érce roppan.

Mint hab ha feldagad nyargalva tengeren, sápadtan látja mind: feketén jön a mély. Acélvirágokból villám villan vakon s a levegő sötét kristályán gyúl az éj.

Lándzsák és dárdák erdeje a messzi mars; sörény lobog, hol gögös homlokát dagasztja harcszekér: hős-sisasok kéklő hulláma erre kél, és a habok fölött kemény cézári arc.

AZ ÉJSZAKA CSÖNDJÉBEN.

— Francís Jammes —

Az éjszaka csöndjén megszólalt tegnap este
és zengett valahol a kis házi tücsök.
S a semmi dal tágult, tágabb sötét övezte;
És gyertyám szomorút lobbanva felsütött.

Gyerünk. S megint feküdni kellett, s a szívem
halottan suttogott: most is, mint annyi másszor
alighanem balsors kísér, s ha rávigyázol
e cirpelés te vagy magad, más semmitem.

Hallgasd csak gyermekem, hallgass e cirpelésre,
Hisz nincs más altatód, csak e tücsök-zene.
De ládd, milyen erős, mily messzi zeng verése,
mintha szived egész bús völgyén zengene.

Minden hallgat, gond, bánat, ember, mind elül.
Nem szól más, csak ez az el nem szűnő bogárdal.
Halk panasszal beszél Istennel ő magával
s Isten e tücsökkel beszél tán egyedül?

Hallgasd, hogy mit beszél: inséges a kenyér;
keserű hamuban ibrik, de ócska, csorba.
Szundit a hű kutya. — Gazdasszony a majorba.
S valami szomorú, jó s tiszta is zenél.

Elmondja, hogy szeret. Elmondja, hogy minap
majorosom s menyasszonya oltárho' mentek,
hogy a majorban csak szívük szerelme zengett,
mint cseresznyét a fa minden kis ága kap.

Hogy engem is köszöntenek a házasok
s komolyan, egyszerűn szobájukat mutatták,
hol a vetett nászágyba még aludni hagyták
a kis hugot, mert nénje abba ágyazott.

A násznép oszladoz; hunyóba táncütözök.
A menyasszony került már kis huga helyébe.
Áldott szobák mélyén örömök tiszta képe . . .
S a csöndben szeretők: az óra és tücsök.

ÓDA.

— Valéry Larbaud —

Add nekem erős robajod, szelíd, nagy lendületed,
Éjszakai suhanásodat a kivilágított Európán át
Ó luxus-vonat! és szivet-szorító muzsikád,
Mely arannyal kárpitozott folyosóidon susog,
Míg a lakkozott ajtók s nehéz rézkilincsek mögött
Milliomosok alszanak.

Dudolászva járom folyosóidat
És követem futásod Bécs és Budapest felé,
Hangomat százezer hangod közé vegyítve,
Ó harmonikás-vonat!

Az élet teljes édessége először ott kapott el
A Nord-Express hálófülkékében, Wirballen és Pskov kö-
Réteken át suhantunk, amerre pásztorok [zött.
Dombokként domborodó nagy facsoportok tövén
Szennyes és nyers juhbőrbe bújva néztek . . .
(Nyolc óra volt, őszi reggel és az ibolyaszemű
Szép énekesnő a szomszéd fülkében énekelt.)

S ti nagy tükör-ablakok, amelyek mögött láttam vonulni
Szibériát és Samnium hegyeit,
A zord s virágtalan Kasztiliát s a Marmara-tengert,
melyet langyos eső vert!
Adjátok nekem, óh Orient-Express, Sud-Brenner-Bahn,
Csodálatos, siket hangjaitokat [adjátok nekem
És remegő csalimadár-dalotok!

Adjátok könnyű és szabad lélekzetét
Magas és karcsú mozdonyaitoknak, amelyek
Oly fürgén mozognak! a gyorsvonatmozdonyok lélekzetét,
Melyek könnyeden viszik az aranyosírású négy sárga
Szerbia magányos hegységein át, [vagónt
S még távolabb, túl Bulgárián, amely csupa rózsa . . .

Ah, tanulják el s dalolják lelkembe e zajokat
És ezt az iramot a verseim, mondani
Mondhatatlan életem, gyermeki életem,
Mely semmit sem akar tudni, csupán
Határozatlan lebegő dolgokat remélni örökké.

NAPÉJEGYENLŐSÉG.

— François Mauriac. —

A szomorú tavasz hűnyó tüzét kioltja,
Húsomban fölszakadt emlék vérző sebe.
A téli nyugalom megint hadd lepje be
S titkos könnyek fanyar illatú folyója,
Ó árva ágyamon két kezem éjjele!

RUHÁDNAK ILLATÁT . . .

— François Mauriac —

Ruhádnak illatát jobban lepik a méhek,
Mint hullt gyümölcs belét, min kis cipőd tapos.
Az ős-öröm elé legyünk kitérve most,
Hol Pán szunnyad: mezők csöndjére szomju-éhek.

Álmodd, most már mindig merően és időtlen
Lábad gyökér s karod örökre messze tárt,
Hogy illatos hajad zilálja a határt
Lombként, kavargó ég alatt, szelekbe dölten.

Darazsak lepnek el s alattuk meg se mozzan
Húsod fölött a héj, hol a tücsök dalol,
S örök véred, mint a folyó, fut mámorossan:
Benne az élő föld vad vérárama foly.

FESTŐ IMAJA.

— Robert de Montesquiou gróf —

Festek kéklő tavat zöld tájak keretében,
De csak a változó hathatja meg szived;
Rétek szemét nyitom lomb közt, ha zsendül épen,
S szép is lehetne, ha mulásuk elhiszed.

Csokrokat szinezek nászágyra vagy sirokra;
De igazán gyönyörűk, ha a szírom pereg;
És fészket, melyben ül galambok tiszta bokra,
S epedni még se tud, mert föl sosem lebeg.

Festek erdő mélyén szarvast is és gazellát,
De mégsem igazít, mert el sosem inal,
És festek arcokat, szemükben is tüzel láng,
De mégsem emberek ember fájdalommal.

SZOLGA IMÁJA.

— Robert de Montesquiou —

Rendben van a lakás, a termekből kijöttem,
Most szunnyadó uram vagyont őrizem;
Az elnyúlt nagy kutya alszik már itt mögöttem,
Az én pillámon át virraszt a kandi szem.

Szökőkút nem locsog, kigyullad már a lámpám,
Behordtam az edényt, elraktam a ruhát.
Homályos csöndbe lenn és túl az utca lárján
Barna kenyereken halk könnyek folynak át.

És nem lesz pihenőm, Uram, csak túl a hanton,
Akkor először lesz édes nekem hívás,
Ha koporsóm mélyén csendül fülem a hangon,
Ha mondhatom: „Uram!“ s Te vagy és senki más!

A KÉP.

— M. de Noailles grófnő —

Szegény faunom, ki halni mégy,
Vigyél el a szemedben engem:
Emlékem vidd lobogni még,
S az örök árnyakat belengem.

Hol holt eped mélázva, kit
Dús játékaimmel igéznék,
Mondd: könnyű testem fényt vakít
S árnyék-szemük is egyre néz még . . .

Mondd el, hogy tiszta homlokom
És gyapjuból a rája mért csik,
Szájam kicsiny s szép ujjamon
A fagyal és a fű-szag érzik.

Mondd el, hogy könnyen mozdulok,
Lejtéseim akár az árnyak
Gyümölcsök közt, ha fény csurog,
S ezer lombon himbálva járnak.

Mondd azt is, hogy gyakran bizony
Pillám lecsuklik lankadóban,
S a táncban ha ruhám huzom
Az esti szél is odadobban.

Mondd el, hogy a karom csupasz,
Ha rálankad fejem pihenni,
S milyen arany csillámu az
S ibolyás ér fut benne mennyi.

Mondd el, hogy nézni mily öröm:
Hajam kékje akár a szilva,
Lábamon tükör a köröm
S szemem szine a hold kinyilva.

Mondd el, ha fojtva nyom az est,
Patakok hűvös vize mellett
Szerettem volna örömet
S ölelni puszta árnyat kellett . . .

MÁJUS-EST IGÉZET.

— M. de Noailles grófnő —

Május-est igézet, mit suttogsz fülembé?
Úgy közeledsz hozzám, mint tűzzel teli test;
S lélek se vagyok tán, csak ép mint a lenge
Fű s erdei madár pihegnék örömet.

Miért hivogatsz hát? Vágyaim elülnek
Hűvös pihenőre, bár vad szaga fog át
Dobbanó tavasznak s ontja szét a fülnek,
Szemnek, orrnak osztott, százszorozott magát.

Erők, titkok, mára hadd legyek eloldva!
Hadd legyen szellemem magának néma társ
Fátyolos tüzekkel messzi árnyba folyva,
— Halkuljon el kissé, ó éj, ó buja hárs,
Illat-orkánok gomollya!

EPILOGUS.

— Henri de Régnier —

Hadd hívjalak, utolszor költve még, eszembe
Szép szemü ifjuság,
Tedd egyszer vissza még kihült kezed kezembe.
— Est illata fut át.

Emlékezz rá: sok reggelen egymásba fűzve
Mentünk árnyunk előtt
Az omladó homokba' és a búja fűbe',
Széllel dacolt erőd.

Amit, ó ifjuság, ma tőled visszaperlek,
Nem elhagyott nyomok
Kószán, mindig veled, — maradjanak a leplek:
Játék, séták, homok.

Nem baj, ha oda kacajod, bár e derűnek
Emlékén méz csorog,
Botlásaid és könnyeid ha elkerülnek,
Hajnal- s arany-korod.

Lelked is, mely tüzekbe és sötétbe űzött,
Szived, mely lépre vitt,
S szép perceid, mikor az árnyban összefűzöd.
Kezednek ikreit.

Amit még akarok: haragod ifjusága,
Mely homlokodra ront,
Vérem, mely szétrohan a tiszta bíborágyba,
Míg sarkad, a bolond,

Dobbanva csikorog s örülten áll s hajoltan
Izzó, kemény poron,
Mintha egy megbujó forrást ébresztne ottan,
Mely szökhet egykoron.

Ezt akarom. Kell, hogy szájamba itt esőzzék,
Egy nap, ha zúgva forr
A földalatti víz, forrásod ó dicsőség,
Ha rajtam lesz a sor.

S ha az idő fukar s nem lenne más a bérem,
Csak vad gyalázatam,
Elülni legalább a hüssel is beérem
Babérom, árnyadon.

ÓDA.

— Jules Romains —

Indulok hazurol
Még álommal telve
S a csendes esőcske
Még kezemre koppan.

Valami hajnali,
Mi már meg sem illet,
Körülleng s beszövi
Álmaim utólját.

S mintha sóhaj lenne
Boldog ajakakrol,
Olyan tiszta füttyszó
Olvad el az égen,

Hogy szivembe csuklik
Fölbukkant emléke
Régi reggeleken
Útnak indulásnak.

Ifjuságom telkét
Félig odahagytam,
Nem egy csalfa álom
Nem csábit már többet;

De még mindig ellep
Földöntúli lágyan,
Ha ezzel a fénnel
Indulok utamra,

S ha ugyanez az ég
Hajnali esősen
Fütttyenti reményét,
Melyet most sem értek.

REGGEL.

— Emile Verhaeren —

Ma is, sok hajnalom szokott sétatája közt
Réten, gyümölcsösön keresztül,
Derűsre és könnyűre pezsdül
Testem, amint megyek s a szél és fény fűrészt.

Megyek valahová. Megyek, boldog vagyok;
Mellemben ünnep és öröm zeng;
Süketen tannak, szóözönnek,
Poros a talpam és a kavics ropog, ragyog.

Göggel megyek s enyém a levegő, a föld,
Határtalan és eszelősen,
Hogy a világot ideöntsem
Ős-életembe, mely részegen betölt.

Ó kóbor istenek vig útja egykoron!
Magam sötét fűvekbe fúrom,
Hol tölgyek árnya rezg azúron,
És a virágokat tűz-szájon csókolom.

Lágy és csupasz karral ölelnek a folyók;
Alélt lábam pihen s megint megy
Amerre vezetöm: a Mindegy,
Lombokba bújt uton, s a lombok rágni jók

Úgy tetszik most, vak életembe fény szakít:
Halálnak élt, nem életemnek:
Könyv-vájta sírba sorba mennek
Legyőzött homlokok, hol a fegyver vakít!

Lehet-e, mondd, hogy volt teremve már dolog,
 S már nézte más üres szemekkel,
 Szemem előtt kinyílva reggel,
 Gyümölcsök köntösét s rózsát, min láz lobog?

Először nyíl szemem: bíbor szellő szalad
 S a lombokon cikáz oromra,
 Ember vagyok, de nincs korom ma;
 Új minden, fiatal ma itt a nap alatt.

Szemem, karom, törzsem becézem a verőn,
 És dús hajam, mely szőke, lengő,
 Tüdőm, érzem, egyszerre megnő
 Inni a tereket s nőtetni rajt erőm.

Ó utaim árkon-bokron, völgyön-hegyen,
 Kiáltni, sírni és dalolni,
 Magunk marokkal tékozolni,
 Mint az örült, önnönszavunktól részegen!

TARTALOM

A HABOK FÖLÖTT.

(Gárdony, 1926.)

	Oldal
A habok fölött	5
A tó	6
Gyereksírás	7
Nem járhatok	8
Mit tudom én	9
Tehenek élete	10
Kutyák	11

KÖZJÁTÉK.

(Szekesfehervar, 1927—29.)

Születésnapra	12
Félálomban	13
Új lakásban	14
A megtaláltak	15
Öregasszony az őszben	17
A szobrász	18

HEGYEK KÖZÖTT.

(Ausztria, 1929.)

Utközben	19
A meztelen hegyek I—II.	20
Falu a völgyben	21
Vihar a hegyekben	22
A bolond	23
Fenyők alatt	25
Falusi temető	27
Parasztszobákban	29
Misztikus egyesülés	30

A NAGY PARK.

(Keszthely és Szeferhervár, 1930.)

Kis képek:

1. A költő: tükör	31
2. A vers: madár	31
3. Jó, jó, jó	32
4. Az élő szépség	32
5. Az elbizott kert	33
6. Ablakom keretében	34
7. A megtért patak	35
8. Anyád: a föld	35
9. Üldözd a verset	36
10. Csak forgácsok	36
Testvéremnek a nagy városban	37
Római fiólára	38
Ösiség	39
A panoráma	40

A VÉGTÉLEN FASOR.

(Szeferhervár, 1930.)

Mondd, kedvesem I—II.	41
Alvó arcra	42
Az ős	44
Testvéreim, költők	45
A mag és a mák	47
Jelek	49
A végtelen fasor	51

FORDÍTÁSOK:

L. Deubel: Zene	55
Búcsú	56
G. Duhamel: A kitagadott	57
Elégia	59
P. Fort: Riadó	60
F. Jammes: Az éjszaka csöndjén	62
V. Larbaud: Óda	64
F. Mauriac: Napéjegyenlőség	66
Ruhádnak illatát	66
R. de Montesquiou: Festő imája	67
Szolga imája	68
M. de Noailles grófnő: A kép	69
Május-est igézet	71
H. de Régnier: Epilógus	72
J. Romain: Óda	74
E. Verhaeren: Reggel	75

A SZERZŐ VERSESKÖNYVEI:

IN MEMORIAM. Singer és Wolfner 1911.

Baudelaire: A ROSSZ VIRÁGAI.
Tevan, 1917. és 1920.

TITKOK. Mentor, 1926.

Verlaine: JÓSÁG, 1926.

A VÉGTELEN FASOR, 1930.

NYILASRATY N. REGVEI KÖNYVTÁR
SÁKÁCSFEHÉNYAR

3 010001 574582

R14